

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2023 r.

sprawy **K. A.**

oskarżonej o czyn z art. 231 § 1 k.k.

skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonej

na wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 6 kwietnia 2023 r. sygn. akt VII Ka 1211/22

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 1 lipca 2022 r., sygn. akt

II K 225/21 i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżoną K. A. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 1 lipca 2022 r., sygn. akt II K 225/21, oskarżona K. A. została uniewinniona od zarzutu popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k.

Orzeczenie to zostało zaskarżone apelacją prokuratora, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym uznaniu, że brak jest związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem K.A., polegającym na nieuzyskaniu kosztorysu i niesporządzeniu wyceny barier energochłonnych na

odcinku drogi powiatowej nr [...], a skutkiem w postaci niezapewnienia bezpieczeństwa użytkowania wskazanej drogi, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem K. A. od zarzucanego jej czynu.

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt VII Ka 1211/22, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zaskarżony wyrok uchylił, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania. Podstawą tego rozstrzygnięcia był brak akceptacji dla zaprezentowanego przez sąd *meriti* sposobu ustalenia faktów i oceny dowodów, które to działanie – według sądu II instancji – obciążone było dowolnością, nie wypełniając reguł prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ujawnienie tych mankamentów doprowadziło zaś sąd *ad quem* do wniosku o istnieniu w sprawie podstaw do wydania wyroku skazującego, który wobec zakazu określonego w art. 454 § 1 k.p.k., z oczywistych względów nie mógł zapaść przed sądem odwoławczym, skutkując koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Na powyższe rozstrzygnięcie na podstawie art. 539 § 1 i 2 k.p.k. skargę złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 437 § 2 k.p.k., mające być konsekwencją uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku

i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w wyniku wyrażenia błędnego poglądu, że w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności wskazane w art. 454 k.p.k. Formułując ten zarzut autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza niniejszej sprawy nie potwierdza bowiem podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 437 § 2 k.p.k., określającego zamknięty katalog przypadków determinujących obowiązek odstąpienia przez sąd II instancji od orzekania reformatoryjnego. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze jednoznacznie však stwierdził istnienie jednej ze wskazanych w tym przepisie podstaw obligujących do

uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Chodzi mianowicie o wymieniony w art. 454 § 1 k.p.k. zakaz, którego zaktualizowanie się na gruncie niniejszej sprawy – wbrew stanowisku zaprezentowanemu w skardze – zostało w sposób dostateczny wykazane. Jego wystąpienia dowodziła szczegółowa i logiczna analiza materiału dowodowego, której wnioski w zakresie realizacji znamion zarzuconego oskarżonej K. A. przestępstwa okazały się być w opozycji do ustaleń poczynionych przez sąd I instancji. Skoro więc ustalenie konieczności respektowania reguły *ne peius* zostało poprzedzone gruntownym zbadaniem zastosowanych przez sąd I instancji metod wnioskowania i jednoczesnym ujawnieniem i naświetleniem szeregu istotnych mankamentów, przekonujących, że nie pozostają one pod ochroną art. 7 k.p.k., to brak było podstaw do twierdzenia, iż doszło do obrazy art. 437 § 2 k.p.k. Przepis ten wszak nakazuje uchylenie orzeczenia w ramach kontroli instancyjnej między innymi w sytuacji wystąpienia ustawowego zakazu orzekania na niekorzyść.

Przypomnieć trzeba, że postępowanie zainicjowane skargą na wyrok sądu odwoławczego dotyczy jedynie badania istnienia podstaw wskazanych w art. 437 § 2 k.p.k. lub zaistnienia uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Zatem oczywiste jest, że wyklucza to jakąkolwiek szerszą analizę podstaw uchylenia wyroku, a co za tym idzie niedopuszczalne jest kontrolowanie przez Sąd Najwyższy prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej w kontekście uchybień podniesionych w apelacji, jak również ocena zasadności rozumowania sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy nie jest również władny, w ramach badania skargi na wyrok sądu odwoławczego, kontrolować czy zaistniały merytoryczne podstawy określone w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku skazującego. Nie może na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k. oceniać materiału dowodowego w sprawie, bowiem rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy do kompetencji sądów powszechnych. Interwencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie kompetencji do rozpoznania sprawy. Poza zakresem oceny w niniejszym postępowaniu pozostawało więc czy wnioski wysnute przez sąd odwoławczy na podstawie materiału dowodowego były zgodne z prawdą materialną (zob. w tym zakresie np. postanowienia SN z dni: 13 września 2022 r., IV KS 24/22, LEX nr 3485565, 14

lipca 2022 r., III KS 44/22, LEX nr 3481023, 14 lipca 2022 r., II KS 14/22, LEX nr 3481946, 26 listopada 2021 r., V KS 29/21, LEX nr 3322049).

Rozpoznanie skargi pozwoliło na poczynienie ustaleń odnośnie do stwierdzenia istnienia w wyroku sądu odwoławczego podstaw implikujących konieczność respektowania stosownych gwarancji procesowych oskarżonej i wydanie orzeczenia kasatoryjnego. Nie znajdując w konsekwencji podstaw do uwzględnienia skargi, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając oskarżoną K. A. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

(M.R.)

[ał]